

(iv) **Verkefnabundnar nefndir.** Bæjarstjórn getur kosir nefndir (lausanefndir) til að vinna að einstökum afmörkuðum verkefnum. Umboð slíkra nefnda fellur niður við lok kjörtímabils og fyrr ef verkefni nefndar er lokið. Bæjarstjórn getur þó afturkallað umboð slíkra nefnda hvenær sem er. Bæjarstjórn útbýr erindisbréf fyrir nefndirnar þar sem hlutverk og staða þeirra er skilgreind.

7. gr.

63. gr. samþykktarinnar fellur brott.

8. gr.

5. mgr. 65. gr. samþykktarinnar orðast svo:

Bæjarritari er staðgengill bæjarstjóra í forföllum hans nema bæjarstjórn ákveði annað.

9. gr.

2. málsl. 1. mgr. 67. gr. samþykktarinnar orðast svo: Þeir hafa, eftir því sem við á, sömu réttindi og skyldur og starfsmenn ríkisins.

10. gr.

1. málsl. 68. gr. samþykktarinnar orðast svo: Um ráðningu annarra starfsmanna en kveðið er á um í 66. gr. skal farið eftir því sem bæjarstjórn hefur ákveðið í starfsmannastefnu sinni.

Ákvæði til bráðabirgða.

Eftir gildistöku samþykktar þessarar kýs bæjarstjórn í nefndir skv. B-lið (i) 6. gr. samþykktar þessarar til loka yfirstandandi kjörtímabils.

Samþykkt þessi sem bæjarstjórn Mosfellsbæjar hefur sett samkvæmt ákvæðum 3. mgr. 7. gr. og 49. gr. sveitarstjórnarlaga nr. 8/1986 staðfestist hér með til að öðlast þegar gildi.

Félagsmálaráðuneytinu, 4. nóvember 1996.

F. h. r.

Sigríður Lillý Baldursdóttir.

Sesselja Árnadóttir.

REGLUGERÐ

um varnir gegn útbreiðslu riðuveiki og bætur vegna niðurskurðar.

I. KAFLI

Almenn ákvæði.

1. gr.

Eigendum og umráðaaðilum sauðfjár er skylt að tilkynna héraðsdýralækni án tafar ef riðuveiki gerir vart við sig í fjárstofni þeirra eða ef grunur leikur á að sjúkdómurinn leynist í sauðfénu.

Héraðsdýralæknir skal tilkynna yfirdýralækni um sjúkdóminn og fylgja fyrirmælum hans um töku og meðferð á sýnum eða lifandi kindum sem senda skal til rannsóknar.

Nákvæm skýrsla um sjúkdómsástand hjarðar og upplýsingar um vanhöld skal fylgja. Héraðsdýralæknir ákveður, í umboði yfirdýralæknis, hvort farga skuli kind, sem grunur fellur á, gegn bótum skv. 25. gr. laga nr. 25/1993 um dýrasjúkdóma og varnir gegn þeim.

2. gr.

Óheimilt er að flytja sauðfé úr hjörðum, sem riðuveiki hefur verið staðfest í, á aðra bæi eða í önnur fjárhús. Þá er óheimilt að flytja hey, heyköggla og hálm, húsdýraáburð, túnþökur og gróðurmold, sláturúrgang og hrámeti úr sláturhúsum til fóðurs yfir varnarlínur eða milli sveita á sýktum svæðum. Óhreina ull má aðeins flytja beint á vinnslustað. Ullarumbúðir skal þvo og sótthreinsa í þvottastöð strax á eftir notkun. Ekki má endurnota ullarumbúðir án sótthreinsunar. Heimilt er yfirdýralækni að gera ráðstafanir til að stöðva flutning og notkun flutningstækja og leita fulltingis lögreglu til þess. Kostnað sem leiðir af ákvæðum greinarinnar bera aðilar sjálfir.

Yfirdýralæknir getur gefið undanþágu frá ákvæðum þessarar greinar.

3. gr.

Landbúnaðarráðherra getur, að fengnum tillögum yfirdýralæknis, fyrirskipað að sauðfé sé haft í sóttkví um lengri eða skemmri tíma þar sem riðuveiki gerir vart við sig. Jafnframt að banna flutning sauðfjár milli héraða, hreppa og einstakra bæja, sé það talið hafa þýðingu til að hindra útbreiðslu riðuveiki. Þá getur yfirdýralæknir fyrirskipað sérstakar litamerkingar á sauðfé, þar sem sýking hefur fundist eða grunur leikur á um sýkingu. Merkin greiða ríkisjóður og viðkomandi sveitarfélag að jöfnu.

Ennfremur er landbúnaðarráðherra heimilt, að fengnum tillögum yfirdýralæknis, að fyrirskipa varnaraðgerðir, svo sem sótthreinsun, lyfjameðferð, ónæmisaðgerðir, litamerkingu sauðfjár o.fl., eftir því sem þörf krefur og við á hverju sinni, á kostnað viðkomandi aðila.

4. gr.

Á bæjum þar sem riða hefur verið staðfest skal ekki hýsa sauðfé af öðrum bæjum né fóðra eða brynna því með heimafé, hvorki við fjárrag haust og vor né á öðrum tímum. Ef hýsing er óumflýjanleg skal nota til þess hús þar sem fé hefur ekki verið geymt, þó ekki hlöður né fjós. Sé gegn þessu brotið getur yfirdýralæknir ákveðið að þeim kindum, sem hýstar hafa verið, verði lógað.

Leitast skal við að samræma lögboðnar smalanir innan sveitar og milli sveita. Við allar lögréttir og skilaréttir (aukaréttir) skal vera aðstaða til að einangra sjúkar eða grunaðar kindur. Línubrjóta, fé, sjúkt af riðu og annað fé, sem vekur grunsemdir í göngum, rekstrum og fjársafni, skal einangra án tafar og senda beint í sláturhús eða lóga á staðnum, ef ekki er annars kostur. Héraðsdýralæknir getur ákveðið, að fengnu samþykki yfirdýralæknis og eftir tillögum sveitarstjórnar, að slátra skuli fé sem kemur fyrir að hausti fjarri eiginlegum sumarhögum og öðru fé, sem smithætta kann að stafa af. Skylt er að taka hausinn til rannsóknar og staðfestingar og önnur sýni eftir einkennum samkvæmt áður fengnum leiðbeiningum héraðsdýralæknis. Hræið skal grafa djúpt eða urða rækilega. Eiganda og héraðsdýralækni skal tilkynnt um slíka löggun við fyrsta tækifæri.

Sauðfé af riðubæjum og sérmerkt sauðfé skal draga í sérstakan dilk og skal það njóta forgangs við sundurdrátt hvar sem réttað er. Fjallkóngar, réttarstjórar, hreppstjórar og bændur almennt, við smölun heimalanda sinna, annast framkvæmd 2. og 3. mgr.

5. gr.

Yfirdýralækni er heimilt að láta fara fram skoðun og sýnatöku á sauðfé til þess að kanna útbreiðslu riðuveiki og fyrirskipa að fargað verði sjúkum eða grunsamlegum kindum á hvaða tíma árs sem er. Fjáreigendum er skylt að greiða fyrir slíkum skoðunum og rannsóknum og veita nauðsynlega aðstoð án sérstakrar þóknunar. Förgun skal framkvæmd í samráði við héraðsdýralækni. Hlíta skal fyrir mælum hans og yfirdýralæknis um allt er lýtur að þessu.

6. gr.

Þegar sauðfé er fargað vegna riðuveiki, skal gera skriflega samninga um allt er lýtur að förgun sauðfjárins, tímabundið fjárleysi á viðkomandi jörð og greiðslu bóta.

Verði riðuveiki vart eða komi upp rökstuddur grunur um riðuveiki og ágreiningur rís um framkvæmd niðurskurðar, þannig að ekki næst samkomulag skv. 1. mgr., getur ráðherra, að fengnum tillögum yfirdýralæknis, fyrirskipað niðurskurð alls sauðfjár á svæði og tímabundið fjárleysi í þeim tilgangi að hefta útbreiðslu veikinnar.

7. gr.

Þar sem riða er staðfest er skylt að gera þeim, sem erindi eiga í fjárhús á viðkomandi jörð, viðvart um smithættu. Skylt er að gera nauðsynlegar ráðstafanir gegn því að menn geti borið veikina með sér. Yfirdýralækir lætur í té skilti til viðvörunar í þessu skyni, sé þess óskað. Óheimilt er að flytja vélar, tæki og annað sem snert hefur fé eða hugsanlega smitmengast á sýktu svæði til ósýktra svæða, nema héraðskýralæknir samþykki sóttthreinsun.

Fjárklippur, markatengur, lyfjadælur o.fl., sem notað hefur verið á riðubæjum, má ekki nota á öðrum bæjum. Þessi tæki og önnur sem óhreinast af sauðfé á sýktum svæðum skulu sóttthreinsuð samkvæmt fyrir mælum héraðsdýralæknis að lokinni notkun á hverjum bæ.

Eyða skal að fullu sjúku sauðfé með því að brenna það eða grafa. Á sama hátt getur yfirdýralæknir fyrirskipað að eytt sé við förgun hausum og innnyflum úr sauðfé frá bæjum þar sem riðuveiki hefur verið staðfest.

8. gr.

Umráðamönnum sauðfjár á svæðum, þar sem riðuveiki hefur verið staðfest eða fjárskipti hafa farið fram á síðustu fimm árum, er skylt að tilkynna viðkomandi riðunefnd eða héraðsdýralækni um fyrirhugaða flutninga á fé til lífs milli bæja og svæða eða breytingar á tilhögun upprekstrar innan sveitar þar sem riðuhætta er. Héraðsdýralækni er heimilt í samráði við yfirdýralækni að gera ráðstafanir til að stöðva slíka flutninga og láta flytja til baka eða lóga fé sem þannig hefur verið flutt án vitundar hans.

Þar sem fjárskipti hafa farið fram, er óheimilt að selja burt eða kaupa að líffé nema að fengu leyfi yfirdýralæknis.

9. gr.

Héraðsdýralæknir skal hlutast til um að fylgst sé með, hvort grunsamlegt sauðfé kemur fyrir í göngum, rekstrum og réttum, og að fé sé skoðað á húsi a.m.k. einu sinni á ári, þar sem riðuhætta er, og að fjáreigendur fái leiðbeiningar um hvernig best verði fylgt reglum um riðuvarnir.

Héraðsdýralæknir skal sjá um að allt sauðfé á bæjum, þar sem yfirdýralæknir hefur fyrirskipað sérstakar litamerkingar, sé merkt.

10. gr.

Heimilt er sveitarstjórn að skipa riðunefnd, að fengnum tillögum dýrasjúkdómanefndar. Kostnaður af störfum riðunefndar greiðist úr sveitarsjóði.

11. gr.

Ákvæði þessarar reglugerðar taka einnig til kýlapestar í sauðfé, eftir því sem við á, riðuveiki í geitum og öðrum dýrategundum.

II. KAFLI

Kostnaður og bætur.

12. gr.

Bætur fyrir sauðfé vegna niðurskurðar skulu fara eftir fjártölu skv. síðasta skattframtali, þó ekki umfram þann fjölda sem framvísað er til förgunar. Fullnaðargreiðsla fyrir felldan fjárstofn skal innt af hendi eigi síðar en 45 dögum eftir að förgun lauk, þó eigi fyrir en 21 degi eftir að samkomulag um bætur liggur fyrir.

Bætur skal miða við að fyrir hverja kind greiðist andvirði 16 kg dilks (DIA) auk gæru og sláturs skv. gildandi verðlags- eða kostnaðargrundvelli á hverjum tíma, að viðbættu 60% álagi sem greiðist vegna minni afurðasemi líflamba á fyrsta ári eftir fjártöku.

13. gr.

Afurðatjónsbætur skulu miðast við meðalafurðir sauðfjár á lögbýlinu síðustu þrjú ár fyrir niðurskurð skv. skattframtölum og innleggssædlum.

Leggja skal til grundvallar framleitt dilkakjöt og kjöt af fullorönu fé, gætur og slátur af dilkum og fullorönu fé svo og ullarinnlegg og reikna meðalafurðir áranna eftir vetrarfóðraða kind, að teknu tilliti til bústofnsbreytinga. Þannig skal við bústofnsaukningu miða við 16 kg DIA fallþunga og við bústofnsskerðingu skal miða við 24 kg fallþunga í FI.

Afurðatjónsbætur reiknast á eftirfarandi hátt:

1. Beingreiðslur greiðast skv. greiðslumarki lögbýlisins á hverju fjárleysisári.
2. Meðalafurðir síðustu þriggja ára eftir hverja kind sem fargað er sbr. 2. mgr. skulu reiknaðar til verðs skv. verðskráningu á hverju fjárleysisári og að teknu tilliti til útflutningsverðs og hlutfalls. Frá bótaupphæð sem þannig er fundin skal draga tiltekið hlutfall af breytilegum kostnaði við framleiðslu sauðfjárafurða skv. gildandi verðlags- eða kostnaðargrundvelli á hverjum tíma, eins og hér greinir:
 - a) 80% á fyrsta/fyrra fjárleysisári, ef niðurskurður fer fram að hausti og unnt er að afsetja heyfeng eða heyöflun hefur ekki farið fram. Þetta hlutfall gildir einnig á síðari fjárleysisárum.
 - b) 40% á fyrsta/fyrra fjárleysisári, ef niðurskurður fer fram fyrir árslok og ekki er unnt að afsetja heyfeng.
 - c) 30% á fyrsta/fyrra fjárleysisári, ef niðurskurður fer fram á tímabilinu frá 1. janúar til 31. mars.
 - d) 8% á fyrsta/fyrra fjárleysisári, ef niðurskurður fer fram á tímabilinu frá 1. apríl og þar til sauðfé er sleppt í sumarhaga.

14. gr.

Ef unnt er að nýta afurðir sauðfjár sem fargað er að hluta eða í heild, kemur verðmæti þeirra afurða til frádráttar bótagreiðslum.

Réttur til bóta glatast að öllu leyti eða að hluta ef eigandi sauðfjár fer ekki eftir ákvæðum um varúðarráðstafanir, fjárleysi á jörðinni, lagfæringu á girðingum, sóttgreinsun húsa og kaup á líflömbum. Sama gildir ef eigandi sauðfjár verður sér úti um fé sem hann vissi eða mátti vita, með tilliti til aðstæðna, að haldið var sjúkdómi eða hefur valdið því með ásetningi eða vanrækslu að sauðfé hans smitaðist.

15. gr.

Aðili sem fargað hefur sauðfé vegna riðuveiki skal hreinsa útihús og nánasta umhverfi þeirra á eigin kostnað eftir fyrirmælum og undir eftirliti dýralæknis á svæðinu. Ákveða skal í samningi hvernig hreinsun húsa og umhverfis skuli hagað og hvenær lokið. Heimilt er að halda eftir allt að 20% bótafjár þar til sóttgreinsun er lokið.

Yfirdýralæknir leggur til sérstök sóttgreinsiefni og vinnu við sóttgreinsun, auk almennra hreinsiefna, svo sem fúavarnarefna og málningar. Heimilt er að leggja andvirði sóttgreinsikostnaðar til endurnýjunar efna sé það talið hagkvæmara. Þá er heimilt að taka þátt í kostnaði við jarðvegsskipti, ef sækja þarf efni um langan veg.

Yfirdýralæknir ákveður hvar heimilt sé að taka lömb til fjárskipta. Fjáreigendum á þeim svæðum er skylt að selja öll gimbrarlömb er þeir hafa til förgunar og hrútlömb, til þeirra sem ætla að taka sauðfé að loknu fjárleysi.

Ef flytja þarf líflömb vegna fjárskipta samkvæmt ákvörðun yfirdýralæknis úr fjarlægum héruðum, skal ríkissjóður greiða 90% flutningskostnaðar. Kaup á fjárskiptafé og vörslu í flutningum annast kaupendur líflamba.

III. KAFLI

Refsiákvæði og gildistaka.

16. gr.

Brot á ákvæðum reglugerðar þessarar varða viðurlögum samkvæmt ákvæðum 30. gr. laga nr. 25/1993 um dýrasjúkdóma og varnir gegn þeim. Með mál út af brotum skal farið að hætti opinberra mála.

17. gr.

Reglugerð þessi er sett samkvæmt heimild í lögum nr. 25 7. apríl 1993 um dýrasjúkdóma og varnir gegn þeim og öðlast þegar gildi. Jafnframt er úr gildi felld reglugerð um varnir gegn útbreiðslu riðuveiki og bætur vegna niðurskurðar nr. 399 1. október 1993, með síðari breytingum.

Landbúnaðarráðuneytinu, 1. nóvember 1996.

Guðmundur Bjarnason.

Jón Höskuldsson.